

М а р а. — И то серъозно болни. Днесъ доктора ме страшно сплаши!

Й о в к а. — Какво му е?

М а р а. — Отъ прѣсилена работа.

Й о в к а. — Че защо се е прѣсилвалъ? — Какво толкова?

М а р а. — Цѣла кжша е на главата му, Йовке. Не е леко то!

Й о в к а. — Кжша, кжша, но безъ очи!

М а р а. — Загрижена. Незнамъ, лѣкарътъ намира болестъта серъозна; поржчва, никаква работа, по-веселъ животъ. А пъкъ ний сме си тѣй дотегнали, че —

Й о в к а. — Слѣдъ дълго мълчание. Че ще се нареди да му направимъ живота по-веселъ, ще — —

М а р а. — Кога си ти тукъ, той наистина е по-веселъ, но щомъ ни оставишь —

Й о в к а. — Помисля. Азъ мога да остана за повечко врѣме. Наистина мислѣхъ той мѣсець, до като Дунава не е замръзналъ, да направя нѣколко събрания въ край-дунавскитѣ дружества, но щомъ е нужно за Боря, азъ ще отложя.

М а р а. — Колко хубаво ще е: и за него, па и за мене.

Й о в к а. — Рѣшена. До като не трѣгне болестъта му на добрѣ, нѣма да ви оставя.

М а р а. — Колко ще се зарадва той! — — Ще се по-засмѣй и нашата кжша.

Мълчание.

Й о в к а. — Изгледва Мара. Но и ти Мара, не ми харесвашъ. Изгледвашъ тѣй посърнала! По рано ти бѣше тѣй жизне-радостна, че драго ми бѣше да та гледамъ

М а р а. — Съ болка. Отдавна незнамъ какво е радостъ!

Й о в к а. — Въ толкова кратко врѣме — такава промѣна! Пъкъ азъ всѣкога: с'ане ли дума за постоянство, соча тебе за примѣръ. Не, азъ мисля, че ти ще се повърнешъ.

М а р а. — Бѣше то, Йовке! Бѣше!